

חפני שקו"ף הוא מנחותיו שקר ויעשה חמנה חיבה
הנה חלקיכם יבא וכו' וכל זה הוא ע"י חסובה ומע"ט
ולחמתיק הגבורות צרשן ולהחשיך אליהם אורות
הרחמים העליונים . וזהו אור לארבעה עשר פי'
כשחושך הארה לארבעה עולמות שהם כלולים כ"א
מעשר קדושות צדקין את החמץ לטן צדק הבית
שסדקין ומחלקין המי"ח של חמץ וכעשה מזה חיבת
מזה או יאמר אור לארבעה עשר פי' כשחשך נר"ן
חי' שלו שהג"כ כלולים כ"א מעשר קדושות כמדע
צדקין וכו' כזכר .

עבדים

היינו לפרעה צמנרים וכו' ואילו לא
הוליא הקצ"ה את אבותינו מנמרים הרי
אנו וזנינו וזני צנינו משועבדים היינו וכו' ואפילו
כולנו חכמים וכו' מזה עלינו לספר ציניאח מנמרים
וכו' ומעשה צר"א וכו' עד שבאו תלמידיהם וכו' צדק
המקום וכו' כנגד ארבעה צנים דצרה חורה וכו' .
לצאר כ"זנקדים להעיר א' אמרו אלו לא הוליא הקצ"ה
את אבותינו וכו' ומשועבדים היינו וכו' מה צורך לספר
זאת שאלו לא הוליא היינו משועבדים שהוא דבר שאין
צורך להשמיענו לגודל פשיטתו ד' למה אמר אלו לא
הוליא וכו' משועבדים היינו וכו' למה משועבד עדיין
אינו מורה על גודל העבדות והי' לו לומר עבדים
היינו כמו שפחח צלשק הזה גם מה טעם לסיפור
יציאת מנמרים הלא עברו עלינו כמה גלויות וה' עזרנו
ולא נלעוגו כסיפורם ומה נשמה גלות מנמרים שמזה
לספר יציאתו . ויראה צזה ע"פ מאמר חו"ל צוכות ג'
דברים גאלו מנמרים שלא שינו את שום ולא שינו
את לשונם וכו' ויש להתבונן מה שלא שינו את שום
ומה מעלתו גם אמרו שלא שינו את לשונם אידך היה
צאפשי לדרך לשון הקודש חמיד הלא צין עם לטן
אחרת התגוררו אשר לא הבינו לשון הקודש והיו מוכרחין
לדרך עמהם צלשונם גם זהו גריעות שינו הלשון
גם אמרו חו"ל שרשעים אינם יודעים את שום צקצר
מה עתמא צעוי מדוע אינם יודעין שום ולצאר כל זה
נראה ע"פ מאמר חו"ל עד שאחיה מחפלה שיכנסו צך
דברי חורה התפלה שלא יכנסו צך מאכלות אסורות
והענין הוא כי הנה כל מיני דיבורי' חכל מיני לשונות
כולם הם ע"י צירופי' הכ"צ אותיות החורה הקשורים
צה' מוצאות הפה שאי אפשר לדרך שום דיבור צעולם
רק ע"י אותן הכ"צ אותיות ונקודותיהן שהם הם
אותיות

רמזי פסח ופי' על ההגרה

בגמרא דפסחים אור לארבעה עשר צדקין את
החמץ לאור הכר וכו' יש לרמוז צזה כי
הנה ידוע כי החמץ הוא צחי' היצ"ה ומה רוחות
להיצ"ט וידוע מאמר חו"ל אין צין מים העליונים למים
התחתונים אלא כמלא יומא ויצאורו שאין צין היצ"ט
להיצ"ה ר שה צחי' מים העליונים ומים התחתונים
אלא כמלא יומא שצריך להזהר כחוט השערה לצל יטה
מדרך החיים רק להתהלך צמשים ומפני זה אמרו
חו"ל שה' פחמה ון הדר שהצא לשון צחשובה נכנס
דרך שם ולמטה היא פחמה שח"ו היוצא מדרך הטובה
יוצא דרך שם וזהו הצא להעמח פוחמין לו שמניחין
השער פחוח כהה' שהיא פחמה למטה והצא לטהר
מכייען אוחו שמראין לו שידחוק דרך שם לכנס אכן
ח"ו כשהאדם נוחה מדרך הטובה אזי הוא גורם להסגר
הפתח לפניו ומשך רגל הה' למעלה וכעשה חי"ח
ונריך לדפוק על דלחי' החשובה עד שיפתחו לו כמו
שאמרו צו"הק על פסוק גער חית קנה שפי' שיגרע
החית ויעשה חמנה ה' וכן הקוף של קנה יגרע רגלה

מאור רמזי פסח ושמש קבו

לעסוק הקול היוצא ממזל הגרן לצוא לבחי' דיבור
 ע"י שצלבם צקקרים דומיהן כדי שיחשעצדו חמת
 הסט"א ע"ש שלא ידברו הדיבור צקדושה חבו שאחרו
 צו"הק שצמזרים היה הדיבור צגלות שלא יכלו לדבר
 הדיבור צדחילו ורחימו כראוי ולזה נקרא פרעה
 אומיות פה רע שכל גמחמו היה להציל דיבור פיהם
 אל הרע שהוא הסט"א חה שאמר משה כי כד פה
 וכד לשון אכני ואיך ישמעני פרעה שהרי הגאולה
 העיקרת הוא להוציא הדיבור מהגלות שהוא עתה
 צהגלות וא"כ איך ישמעני פרעה שאוכל לגאלם ע"י
 דיבורי אליו מואחר שהדיבור הוא צהגלות חמת ידו
 ולכן אצותינו צכות שגלחנו מלחמת מנוה ולא הניחו
 את הסט"א להתגבר עליהם צזה מחמת שלא שינו את
 לשונם ושמרו צריח הלשון שלא יהיה נגסם לכן נגאלו
 צכות זה ובחי' הגאולה היה ע"ש שאחיר הקצ"ה על
 הדיבור אור החומין עלאין שהם אהיה הויה אהיה שהם
 גימטריא ס"ח ונצטטל אחיות החינונים מהדיבור ולכן
 את קורין לחג הזה פסח לא חג המנוח מפני שעיקר
 הגאולה היה ע"ש השפעת המוחין עלאין אל הפה וזהו
 פסח טעמיהן פה פה סמוך על הפה השפעת המוחין
 שהם גימ' ס"ח ומטעם זה סיפור יציאת מצרים נהג
 לדורות מפני שמעשרר העם שיצא אז הדיבור מהגלות
 לדבר דיבורים צחמת ולזה צכל סנה ושנה צעת הוצאת
 הסיפור הזה מועיל לטהר דיבורו ולהוציאו מחמת
 הסט"א ולהצילו אל הקדושה כמו שהיה אז צלאתם
 ממצרים שגאל הדיבור וזהו עדים היינו וכו' ואלו לא
 הוציא הקצ"ה וכו' משועבדין היינו לפרעה פי' כי לולי
 ה' עזרנו והשפיע אור המוחין עלאין להוציא הדיבור
 מהגלות היינו משועבדין לפרעה פי' שהיינו משועבדין
 צדיבוריני חמת הסט"א שהוא הפה רע שלא היה
 צמעשנו לצטל הקליפות מצלביל הדיבור ולכן אפילו
 כולנו חכמים וכו' מנוה עלינו לכפר וכו' חיצו לכפר
 יש לפרשו מלשון ספיר פי' שאפילו מי שהוא חכם גדול
 וכזה ויודע את החורה לא יחזיק עצמו צמעלה זו
 שכבר דיבוריו הם צדורים נקיים וקדושים רק המנוה
 לכפר פי' להאיר ולצדד הדיבור ולקדשו ע"י סיפור
 יציאת מצרים שהסיפור הזה מועיל לטהר הדיבור
 כנזכר שאז הזמן גורם לפעול זה מפני שגאל הדיבור
 צעת הזאת חה רומז ג"כ צאמר מעשה צר"א וכו' והיו
 מספרים ציציאת מצרים כל אותו הלילה עד שצאו
 תלמידיהם

אחיות תרחינו הקדושה ולכן כשהאדם שומר פיו
 ולשונו דהיינו ששומר עצמו שלא יפגום צריח הלשון
 צמאכלות אסורות וגם שלא ידבר שקרים ולה"ר
 ולצנות דומיהן אז פיו ולשונו הם צקדושה ואינם חמת
 הסט"א שאין אחיות החינונים צה' מוצאות פיו ואז אף
 אם ידבר צשארי לשונות דבוריו הם צכלל לשון הקדוש
 שעיקר לשון הקדוש ציאורו שלשונו אשר צפיו שקורים
 צה הכ"צ אומיות היא קדושה ע"י ששומרה וכל
 דברים המוגמים צריח הלשון ולכן כנכסין דברי תורה
 צחוק מעיו שאין אחיות החינונים צדיבוריו שהם צירופי
 אומיות החורה ואינם יכולין לצלביל אכן צאם ח"ו
 האדם פוגם צריח הלשון צמאכלות או צדיבורים
 האסורים כרכילות ולצנות ושקרים דומיהם אדם כזה
 הוא מכנים פיו ולשונו חמת הסט"א ולכן יש להם
 לחמה לצלביל גם חורמו ומפלחו צשקד והתפלות
 ח"ו ואז אף אם ידבר צלשון קדוש אינו צכלל לשון
 הקדוש צחמת שאין לשונו אשר צפיו קדושה ולזה ג"כ
 הרשעים אינם יודעים שום צקצד ששם האדם שניתן
 לו מעריכתו ג"כ צירוף קדוש כפי שרש צמחמו ואדם
 שאינו מכנים דיבוריו וצירופיו אומיות החורה חמת
 הסט"א נשאר לו שם זה וצירוף זה שיש לו כפי שרשו
 צקדושה' משה"כ כשאלם פוגם דיבוריו ומחמת צצירופי
 אומיות החורה לצרפן לדבר צהם דיבורים אסורים
 וצירופי אסורים כצבלות פה ורכילות אזי גם לשמו
 נעשה צירוף אחר חזה"א ולכן אינו יודע אז שמו שאין
 לו שם זה עתה שהי' לו מקדש חמת היתה מעלת
 ישראל שלא שינו את שםם ששאר להם שמוחם וצירוף
 הקדוש שהי' לשמוחם שלא נשחכה ח"ו לצירוף אחר
 מנד הסערה אחרת וגם לא שינו את לשונם ציאורו
 כנזכר לעיל שעיקר השחבות הלשון הוא חמת
 הדיבורים שאם האדם שומר עצמו מדיבורים אסורין
 אז אף ידבר צכל הלשוונות כולן עדיין לשונו הוא לשון
 הקדוש וכו' כשפוגם פיו שקקים ולצנות דומיהן אף
 כשמודר צלשון הקדוש אין זה לשון הקדוש כמזכר שאין
 לשונו קדושה ואצותינו צמצרים לא שינו את לשונם
 מקדושה כחובן והנה צפתני האר"י ז"ל שאחיות
 פרעה היה צמזל הגרן ופרעה אומיות הערף שהיה
 לו אחיה צעורף והוא כי כל החינונים גמחמו לצלביל
 את ישראל מעצבת השם כדי שחמד אליהם השפעת
 שקדושה הרחיות לירד על הכ"י ופרעה היתה גמחמו

מאמר

רמזי

פסח

ושמש

הוא אלנו עבודה שאין הנאה ממנו רק כאלם העוֹלָם עבודה קשה ואף אחת הקפה אח שינוי שינוי לשון שונה פי' שחקקה משכחו ששאלחו מורה שמעולם לא היה עסקו בחורה לשונה ולא השיג מחיקות עזרות השם הבא מדיבור דרור ע"כ הוא אלנו עבודה והגדת אליו נעצור זה עשה ה' לי וכו' פי' שעיקר הגאולה היחה לגאול הדיבור שיחיו יכולין לדבר דיבורים בחורה ובחפילה דרור' בשכר שלא שינוי אח לשונם שלא פגמו בריהו הלשון כנ"ל ואלו היה שם לא היה נגאל שמכיון שלא השיג טעם מחיקות הדיבור דרור' צודדי שפגם בריהו הלשון וע"כ יש אחיזה החינוכים בדיבור וע"כ אלו היה שם לא היה נגאל וכן שאלת החם הוא על הדיבור מה זאת זאת מורה על הדיבור כידוע ואמרת אליו בחזק יד הוציאתו כו' שעיקר הגאולה היחה לגאול הדיבור שבעסקו בחורה דווקא בדיבור דרור' וכן שאינו יודע לשאול וכו' וזה רומז ג"כ מה שאמר ר"ג כל שלא אמר שלשה דברים אלו בפסח לא ילא י"ח דלכאורה טענתו צעי אחאי לא ילא צעשי' צלי אחירה ועפ"י דבריו הנ"ל יוצא הטיב שהעיקר העבודה הוא ע"י הדיבור דרור' צפרט צמנות פסח שאז הזמן מתעורר שנגאל הדיבור לכן הוא מחויב לומר כן וצאה ללא לא ילא .

ואלו

לא הוציא הקדוש ברוך הוא את אצוחי ומחנרים הרי אנו וצנינו וצני משועבדים היינו לפרעה צמנרים וכו' יש לדקדק מה משמענו צעל הגדה היא פשיטא אם לא הוציא הקב"ה את אצוחי היינו משועבדים עדיין ועוד קשה למה פרט צנינו וצני צנינו ולא אמר עד סוף כל הדורות ויש לרמוז בזה ונקדים תחילה מהאמר צעל הגדה על אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכופלת למקום עליו לכאורה ג"כ קשה הרי פרט אוחם הטובות צמנרים ע"י פעמים דיינו ועוד לכאורה הלשון כפול כמה וכמה כפולה ומכופלת ונראה ציה לרצון להבין מה היה גלות מחנרי' ונאולת מחנרים גלית מחנרים היחה שהיה צמי' דעם צגלות והיה קשה תאוד על איש ישראל וצמנרי' לעורר לצולדבר לפני ה' מעומקא דלצנא וגאולה מחנרים היחה צלתי אחרותא דלחחא רק שהקב"ה צרצו רמזו נחגלה צצהירות גדול דהיו שחגלו החוהין עלאין ונצטלו מחשלות החינוכים ואז השיג כל איש ישראל השגה גדולה אלהותו יח' אצל השגה זו לא היחה אלא לשעה

חלמדיהם וכו' שידוע מאמר חז"ל שמת השמע לאזניך מה שאתה מוציא חפיק שעיקר קצלת עול מלכות שמים הוא צדיבור הקריאת שמת והרונה לקבל עליו עול מלכות שמים צמנת וצדור' לרץ שיחמוד שלא יפגום בריהו הלשון ושיהיה דיבורו צדור ועקו כדי שלא יחאחו החינוכים לצבלו צעת שמקבל עליו עול ח"ש וכן"ל והגה אותן החכמים המשיכו קדושה גדולה כ"כ צדיצורם ע"י סיפור יציאת מחנרים עד סגם חלמדיהם הרהיט קדושה הבהו וגם עליהם נמשך קדושה ע"י רצוניהם וע"כ צלו וחמרו שהגיע זמן קריאת שמת פי' שאנו מרגישין גודל קדושה העלוונה שמשך לדיבורם שע"י דיבור קדוש כזה שחקדש ע"י הסיפור יציאת מחנרים ראוי לקבל עליו עול ח"ש צמנת וצדור' וזה יש לרמוז ג"כ צמנרי' אה"כ צרוך המקום צרוך הוא ר"ל שתחילה לרצון להמשך קדושה וצרכה אל המקום שהוא היה מוציאת הפה ומקום הדיבור שלא יהיה צהם אחיזה החינוכים ואח"כ ראוי לומר צרוך הוא שהא להמשך צרכה ממקור העליון אל הדיבור ואמר אח"כ כנגד ארבעה צניט ד"ח אחד חכם וכו' של כולם לריכו' אנו להודיע שעיקר הכל הוא לקדש ולטהר הדיבור ע"י סיפור יציאת מחנרים ואמר חכם מה הוא אימר מה בעדות והחיקים והחשפטים וכו' שהחכם שואל על העדות מדוע לרצון האדם להעיד צפיו צענת עשיות המצות שהוא עשה המצוה לשם יחוד קו"ה ושכיניה' אפילו אוחן המצות שהם נעשים צמעשה צלי דיבור ואף אחת אמרו לו כהלכות "הפסח פי' שע"י הדיבור הוא ממשך אור החוהין עלאין שעלין ס"ח אל הפה ומיחד קו"ה ושכיניה' ואין מפטירין אחר הפסח אפיקומן מלת מפטירין פירושו לשון התחלה כמו פוטר מים כו' ואפיקומן ציבורו כמו שאמרו חז"ל אפיקו מניינו ור"ל אין מפטירין שאין התחלה לשום מנהיגה צאם תקיה אחר הפסח אפיקומן פי' שיפנה כלי דיבורו שיהיה אחר "הפסח פי' שיהיו מרצבה אל השכינה שהוא צמי' פה ושיומשך ע"י אור הם השטרות לחיחין עלאין שצ"י שמקדש ומטהר כלו דיבורו צעק החורה ודיבורי החפילה ע"י"ו פיו הוא מרצבה אל הפה שרומז לשכינה הקדושה וס"ח שרומז לחיחין עלאין שמשכיין על הפה ע"י הדיבור ורשע מה הוא אומר מה העבודה האחת לכם וכו' שרשע אומר שזאת שרומז אל הדיבור ואל החירה שצע"פ כידיע

מאור

רמזי

פסח

ושמש

לשעה ויטלה זהם השגה זו וזה כוונת הספירה שזריכים אם לתקן מודותינו שבע מדות כדי שמדכך עצמיתו כראוי וטבל להשיג השגה זו בקבלת התורה ועיקר הם ה' מדות דהייט שלא לאהוב רק לה' לבדו ולירא ומסוי יראה הרוממות ושלא להתפאר בשם התפארות בלחילה' לבדו ולנחם היצה"ר ושלא יודה רק להשי"ת ואיש אשר כזה מתקן מודותיו מושיך על כר"י ה' היותו של רחמים ושבע השיטת שבהפירה הוא יסוד הוא צחי' צדיק שהוא כלול כל המדות הכל' ומוקשר אותם תחתא לעילא ומעילא לתחתא גמלאים ה' ה' היותו כפולת וצבוע ה' הכל כלולה במלכות ונעשה יחוד גמור ונמצאים החמשה היות עוד פעם כפילות וזהו פי' על אחת כמה וכמה היינו ה' היות של רחמים שעולה מהפרס ק"ל בגימטריא שני פעמים כמה כפולה היא יסוד הכולל ומכופלת היינו תלכות וזהו פי' הרי אתו וצנינו וצני צניטו אתו הם ג' אבות שהם חכמה צניט דעת וצנינו הם חרין ידן וצני צניטו הם חרין ירפיו שהן נחם ויודו כידוע צובר שמתי ע"פי עטרת זקנים צני צנים לימודי ה' כידוע צבידור האר"י ז"ל .

חכם

מה הוא אומר מה העדות והחוקים והמשפטים אשר צוה ה' אלהינו אחכם ואף אתה אמור לו כבלכות הפסח אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן יש להעיר מה דבר חכמה יש בשאלה זו שנקרא גם חכם גם מה החשובה על שאלהו כמה שאין מפטירין . גם מה בין שאלת החכם לשאלת הרשע שכמו שבשאלת הרשע אינו מדייקין ממלת לכה לכה ולא לו כן יש לדייק במלה אחכם ג"כ ויראה כי הנה ידוע מספרי קודש שהג המצות נקרא עבור זה פסח על שם פסח שפסח פי' דילוג שהמוחין מתגלין בו בדילוג בלי כדר המדריגות שסדר המדריגות הוא קטנות ראשון גדלות ראשון קטנות שני גדלות שני ובפסח בחי' הגדלות מתגלין תחילה מפני שהאורות באין מעילא לתחתא בלי מיון נוקבין דהיינו בלא התערותא דלתחתא רק שהיחוד הוא אנ"י ובי' וזהו שאלת החכם מה העדות והחוקים והמשפטים וכו' וידוע מכחבי האר"י ז"ל שעדות חוקים ומשפטים מרמזין להצ"ד וידוע שהיכ כות מרמזין לקטנות דמוחין והמצות לגדלות דמוחין שכמו שאנו מודרין הג' מצות בליני פסח בחי' חב"ד ושאל החכם למה

צוה ה' אחכם שתעשו אתם עניני חג המצות ואכילתן לרמוז על המוחין מאחר שהתגלות המוחין הוא מני' ובי' בלי התערותא דלתחתא פי' כי בכל המצות שאדם עושה או בעשייתו המצוה דהיינו כמו חפילין או בהנחתו החפילין מושך מעילא לכהא המוחין דהפילין וכן בשאר מצות שאדם עושה או בעשייתו המצוה זו או מושך מעילא לתחתא המוחין דמצוה זו וכן סוכה ולולב כשקיים מצות סוכה אי מושך המוחין דסוכה וכן לולב משא"כ בלא עשיות המצות כי באם שאינו עושה המצוה אי אינו מתגלה המוחין דמצוה כי הכל חלוי באתערותא דלתחתא ע"י עשיית המצות מתגלין המוחין דכל מצוה ומצוה שאדם עושה אבל בפסח הוא התגלות המוחין מני' ובי' בלי שום התערותא דלתחתא לכן שאל החכם למה צוה ה' אלהינו אחכם שתעשו ענינים אלו דהיינו מצות ואכילתן לרמוז שעל ידם תמשיכו המוחין עילאין למה לכם כל אלה מאחר שהתגלות המוחין באין אליכם מני' ובי' בלא התערותא שלכם וזהו השאלה היא חכמה נפלאה והחשובה היא שאין מפטירין ר"ל שאנו עושין ע"י אכילת ושאר הענינים בחי' כלי להשארית המוחין שהתגלות המוחין שמתגלין בליני פסח חוזר ומסתלק ואינו עושין בחי' כלי שלא יסתלקו לבמרי וזהו אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן נועטירקון אפיקו מ"כ פי' שמגמתיו ע"י ההשארית המוחין נוכח לחזור ולהושיך ע"י מיון נוקבין שמעלין ע"י ספירת העומר אחר הפסח כבדי שימורו ויחגלו המוחין בחג השבועות וזהו החשובה היא גם כן דרך חכמה .

עוד

ירמוז בחמרו אין מפטירין וכו' כי הנה ידוע ממאמר הכתוב נפש שבעה תבין נופח שהשבע מדבר אינו מבקש עוד אכן בענין הקדושה והתגלות מניית אלהותו ות"ש אינו כן כי כל מה שהאדם משיג הקדושה יוחר צריך עוד להיות נכסף ומתאוה ולזכך עצמו ששיג יוחר כי למנייתו ית' אין סוף ושיעור ותכלית וכל מה שהאדם משיג יוחר נפשו יודעת מאד שעדיין לא השיג כטיפה מן היס ואז ע"י שהאדם יש לו התערותא דלתחתא לבקש מנייתו ית' יוחר ויעורר ע"י התערותא דלעילא ויורדן ממילא השפעות טובות והרקת ברכה עד בלי די חיה אין מפטירין אחר הפסח אפיקומן מלת מפטירין פירושו לשון סיום כמו המפטיר בניבוי ר"ל שהגם שפסח מתגלין

מאור

רמזי פסח

ושמש

חמגלין אורות ומחזין עליונים מאד וקדושה גדולה
 מכל מקום צריך האדם שלא יסיים מלאטק מיין
 נוקבין כי להשגת קדושה עליונה אין קץ ומחילא
 מחשורר אתערותא דלעילא להריק שפע מיין דכורין
 ויורדין השפעות טובות מכני חיי ומזוני ועל זה רומז
 תלת אפיקותן שהג' אוחיות הראשונות אפי' הוא עולה
 במיין הוי"ה אנ"י והוא הר"ת של פסוק "פוחה" את
 "ידך והוא בנימט" ז"ל ורומז שירד עי"ז שפע פרנסה
 גם אפיקתן גימטריא רפ"א שירד עי"ז רפואה
 שלימה לכל חולי ישראל.

חדיא שמעדה לאכותינו ולנו כו' יש להבין על
 אמרו והיא שמעדה שפאטו מורה שזכות
 האמור למעלה שמדה להם והיא לא כאמר למעלה
 מה דבר גם אמרו והיא שמעדה לשון נקבה צריך
 הבנה והנראה לרמז בזה כי הנה שרש עבודתינו הוא
 לידע ולגמור בלב שלם גודל האמונה שהש"ת הוא
 עיקרא ושרשא דכולי עלמין ולית אתר פנוי מני'
 ולהיות נכסף בכל לב ונפש להדבק באורו ית"ש
 וכאשר קאורה בכל כללות עם בני ישראל גודל
 טאמונה באחדותו ית"ש אזי להם העת והכח להכריח
 גם האומות עולם כולם שידוע בע"כ לאחדותו ית"ש
 גאו אין לאו"ה שליטה כלל וכלל על עם בני ישראל
 ורמו שיהי' במהרה בימינו לימות המשיח כאמור ביום
 שהוא יחי' ה' אחד וכו' והוא נקרא צפי חכמי האמת
 בחי' דכורא מפני שכוחם גדול וחזק בהאמונה אכן
 באם ח"ו נוסלים ממדריגתם מגודל האמונה ואינן
 מימדים הש"ת בכל לב אז אין כוחם להכריח האו"ה
 לעיקר האמונה ויכולין האו"ה לשלוט בהם ח"ו אילולי
 בחי' הש"ת עלינו וזהו נקרא בחי' נוקבא לבעבור
 שרש כוחם בהאמונה וכו' אמרו והיא שמעדה כו' פי'
 כשהם ח"ו בבחי' נוקבא אז הם מעוכבים מלקבל
 הפעולות המוכן להם חזו שמעדה לאכותינו לשון עכבה
 כמו ותעמוד חלדת. שלא אחד בלבד פי' כשאינם
 דבוקים ואחוזים באחד בלבד להאמין בכל לב באחדותו
 ית"ש אז עמד עלינו לכלותינו אלף וכו' והקב"ה
 פצצנו מידם דכיינו ברצונו הקדום שהוא מדת
 וטובתי את אשר אחון אפי' שאינו כדאי והגון
 כמאמר חו"ל.

ירא אח ענינו זו פרישות דרך ארץ כמה שנאמר
 וירא אלהים את בני ישראל וידע אלהים.

ראוי לשום לב היכן נרמז זה בהפסוק של וידע אלהים
 ונקדים קושיה הט"ז באר"ח על מה שנקרא השבח
 שלפני הפסח שנת הגדול מפני שנעשה אז גם גדול
 שלקחו אז השם לקרבן בעשור לחודש ואסרוהו בכרעי
 המטה ובאוחו הפרק ה' בעשור לחודש חל בשנת
 והקשו שהי' לקבוע יום טוב זה בעשור לחודש גם אם
 לא יחול כמו כל החוהדים שקבעו על ימי החודש
 ויראה בזה כי הנה שכל עיקר עבודתינו הוא להעלות
 העולמות כולן לשרשם ולקשרם בא"ה ב"ה ובפרט אחר
 חטא אד"הר שנפלו הרבה ניצוצות הקדושות לבין
 החיצונים וצריכין דורות לבאים להקין חטא זה
 ולהעלות הניצוצות לשרשן ולבטל אחיות החיצונים
 מהקדושה וביטול אחיות החיצונים הוא עי' שממשיכין
 שמות היות שהם גדלות דמוחין אל השמות אלהים
 שהם קטנות דמוחין ועי' מתבטל אחיות החיצונים
 שעיקר אחיותן הוא בשמות אלהים כידוע אמנם צריך
 לזה אתערותא דלחתא שהיא בהשגה ומעש"ט שעי"ז
 מחשורר אתערותא דלעילא ויומשכו אורות הגדלות
 דמוחין שהם שמות היות אל השמות אלהים ועי"ז
 מחתקין הגבורות בשרשם ומחגלין החסדים וכל שנת
 הוא הגבלות החסדים והמתקות הגבורות עי' ההכנה
 שמוטין בימי החול אך שהוא רק בנתי' גדלות
 ראשון ואלום בהיותם בגלות מצרים שהי' אז חגבורות
 הדינין כמאמר חו"ל הללו עובדי עי"ז והללו עובדי עי"ז
 ולא הי' להם שום אתערותא דלחתא כבדי להמתק
 הגבורות והוצרך המאציל העליון לעורר מדתו שהיא
 וחנופי את אשר אחון אפי' שאינו כדאי ולעשות היסוד
 מני' וני' בלי אתערותא דלחתא כדי להביא גדלות
 גדול ומוחין עליונים מאד שהם בחי' גדלות שני כבדי
 שיחבטל אחיות החיצונים שהי' אחיותם גדול כ"כ
 עד שלא הספיק בגדלות ראשון אמנם זה הי' בעת
 יציאתם ברנע זו ממש שאז נחבלה מיד אור הגדלות
 שני מפני שהיו צריכין ללאת בחפזן מפני שהיו
 משוקעים בחי' שער יטומאה וזה לא הי' באפשר
 זולתי בהחבלות הב"ש מיד בלי סדר מהדריגות אכן
 בעת לקחת השם שרצו להתחיל בזה לבטל הע"ז
 והקליפה של מצרים בארסם השם בכרעי המטה וזה
 ג"כ לא הי' באפשר חממת חגבורת הדינין רק על ידי
 ההנצוצות אור הגדלות שני ולא בעשור לחודש עדיין
 לא הי' הומון בגאולה שיתנוצץ אור הג"ש בלי סדר
 המדריגות

מאור

רמזי

פסח

ושמש

קבט

המדריגות שסדר המדריגות הם גדלות ראשון ק"ש ג"ש כידוע ולכן לא ה' באפשרי ליקח הזה כ"א בשבת ששבת הוא עת התגלות החסדים וכל שולטני רוגיון ומארי דדינו כולנו ערקין וממילא מתגלה אור הגדלות ראשון ויקל לבוא להתגלות הג"ש על סדר המדריגות ולכן לא ה' באפשרי שיעשה גם זה כ"א בשבת ולא בחול ולכן נקבע לעולם ענין הנס על השבת שקודם הפסח וחפני שבפסח היחוד הוא מני' וכי' ע"כ בליל א' של פסח הוא אכור בזיווג כי כשיש אהערותא דלחמא והיחוד הוא על מיון נוקבין אז מוקר בזיווג משא"כ כשהיחוד הוא מני' וכי' בלא מ"כ ע"י אהערותא דלחמא אכור בזיווג זהו וירא אה ענינו זו פרישות דרך ארץ פי' שבהיותם במצרים לא ה' מעשיהם גורמים להעלות המ"כ לעורר הזיווג פי"כ ה' אכורין גד"א שאמר וירא אלהים אה בני ישראל וידע אלהים פי' שזקוקו שמוח אלהים ע"י שהי' היחוד מני' וכי' כי וידע לטון זיווג כמו וידע האדם כו' ר"ל שהיחוד ה' מהכורא ב"ה בעצמו בלי אהערותא דלחמא כ"א מאלקים כמובן .

ויציאנו ה' ממצרים לא ע"י מלאך ולא ע"י שרף כו' אלא הקב"ה בצדו ובעצמו כו' יש לפרש דהנה כבר דברנו וזה שבגאולת מצרים לא היה להם אהערותא דלחמא ומעשיהם לא גרמו להחמיק הצבורות כמו שאמרנו חז"ל הללו עובדי ע"ז וכו' ועדיין לא היה להם מוצח ופרקליטין להגאל ע"י להחמיק הצבורות ושיחצטל אחיות החינוכים רק לאשר היה גאולתם ופדות נפשם האיר חזיון עצמות אלהותו ית"ש בחך לבשו השווח ועי"ז החינוכים צטלים וצטלים ומוציאותם לגמרי בגדל הארץ קדושתו ית"ש ונקרא אזל חכמי האמת רבין הקדום וידוע מאמר חז"ל העושה מוצח אחת קונה לו פרקליע אחד ואמנם הכל לפי ערך העשייה המוציאה עשיית מוצח שבצדא מוצח מלאך ובעשות אחת מכל מוצח ה' ציוות התלהבות אזו בצדא חמנו שרף זהו ויציאנו ה' ממצרים לא ע"י מלאך פי' שלא היה בגאולה ע"י מוצח המלאכים הצבאים וזכות ישראל כי לא הספיק זכוחם לזה אלא הקב"ה צעמו דביינו צבירות זיו עמם אלקותו וצבדו הם לציבי השמות שהתנוצן עצמות אלהותו אל הלבושים וכאמור ומוציאם נחצטלו החינוכים מתוך גדל התגלות קדושתו ית"ש .

אלו עשר מכות כו' ואלו הן יש לפרש כפל הלשון עפ"י מה שפירש אדמו"ר המנ"ח מו"ה רבינו אלימלך ז"ק"ל במשנת ארבעה אבות מיקוין שכתבו לחוס' איח דוכתא דחמי הן ואיח דוכתא דלא חמי הן וכירש דאיח דוכתא דחמי הן פי' שהנדיקים מוחשיבין צליוודם שיהיה כן כגון ארבעה ראשי שנים הן ואיח דוכתא דלא חמי הן שהנדיקים מוחשיבין צליוודם שלא יהיה כן כגון ארבעה אבות מיקוין וזהו אמרו כלן ואלו הן ופירושו ג"כ להמשיך שיהיה כן שילקו האומות כמו שנקלה פרעה ומצריים .

כמה מעלות טובות למקום עלינו אלו הוציאנו ממצרים כו' ראוי לשבח לב על מה שזוונה והולך טובותיו ית"ש שעשה עמו וכתן קלני למילין הלא אלפי אלפים וכו' הטובות והפלאות שעשה עמו גם הלשון אינו מדוקדק שיהיה לו לוור כמה מעלות טובות ממוקום עלינו שיהיה משמעו על קצלת טובות משמו ית"ש אמנם הפי' פשוט כי הנה הנדיק אוכל לשובע נפשו ואינו מוצק המותרת וכל מה שחשפיע לו השי"ת די לו בכדי להחיות את נפשו ואם חשפיע עליו השי"ת צדו דחמיו וחמדיו איזה השפעה יוחר וכו' קיום החיות אזי זאת נחשד להנדיק לטובה דבה והשפעה גדולה לא כן הרשעים וצדקים מותרות וצטן רשעים חסר וכל חיי שגיג לו מהטובות מעשיים הנה צעינו וכלא היו נחשדים אליו זהו אמרו כמה מעלות טובות למקום עלינו פי' שזה טובה הוא שמוגיע להשי"ת כביכול מעלינו שכל מה שעשה לנו די צעינו ואין אנו מצדקים ומותרות ואילו הוציאנו וכו' היה ג"כ דינו ולא צקטו יוחר .

מצה זו שאנו אוכלים על שום מה על שום שלא הספיק צדקם של אבותינו להחיות עד שנגלה עליהם מו"ה הקב"ה וגאלם יש להצין במהות השאלה מה היה קשה לו חפני מה אנו אוכלין ומה הלא השי"ת צוה לנו שנאכל מצות שבעה ימים גם התירוף אינו מספיק שהרי עורם צמרים נצטוו על אכילת המצה קודם שנגאלו וישבו להם נדה לדרך אונסה יראה עפ"י מאמר צעל הגדה למועלה ואפילו כולנו חכמים כולנו צבונים וכו' מוצח עלינו לספר ציציאח מצרים שכל המרצה לספר כו' ויש להצדוק צטעם סיפור זה מהו ויראה כי הנה ידוע מה שאמרנו צספרי קודם על מאמר צעה"ג אני ולא מלאך אני ולא שרף כו' שישאל היו משוקעים

מאור

רמזי פסח

ושבש

חשוקעים צמזרים צמ"ט שערי טומאה והטומאה היחה גדולה כ"כ עד שגם המלאכים נחידאו ללכת שם שלא יוגזמו צאויר הטמא ומפאת מעשיהם לא היה צאפשרי שיגאלו רק שהאמציל העליון קיים מחמרו למעני למעני אעשה ונחידח מני' ובי' צלל אחערותא דלחחא והיפיע עליהם פנימיות אלהיות ונחזטל אחיות החינניות ויאלו מהגלות וכן צכל מלוא ומונה הנה אחרו חו"ל שינרו של אדם מחגבר עליו צכל יום ואילולי שהקצ"ה עוזרו אינו יכול לו וכן אמר הדומ"ר הרב הקדוש רבינו אלימלך זצוק"ל על פסוק הללויה כי טוב זמרה אלהינו וכו' שכביכול שהש"ת הוא המזמר שאלמלא הקצ"ה עוזרו לא ה' האדם יכול לומר אפילו דיבור אחד ומופת לזה הוא מעת יציאתם חמזרים שהי' אז ערודים צינייתם והכינו מעזן לדרכם וגשאו אח"כ הצנץ צמלוחם וצודאי לא היה צאפשרי שימזרהו אז מחימוץ אם לא כי ה' עזרם וזיכה אותם שלא יחמוץ עיפתם כדי שיקיימו מלוא אכילת מלה וזהו שאמר ואפילו כולנו חממים כו' מלה עלינו לספר ציניית חמזרים פי' חישתו חכם ונכון לא ידמה צנפשו שהחממו עמדה לו לקיים המלוא רק שיקה ראייה מציניית חמזרים שחילוי שהש"ת הוציא למענו לא היה צאפשרי שיגרמו ע"י מעשיהם אחערותא דלעילא הגם שהיו שישים דיבוא והיה צרה הרבה חממים וצדיקים ואעפ"כ לא היה מעשיהם גורם אחערותא דלעילא ולכן כל המרצה לספר ציניית חמזרים הרי זה משוצח שכל מה שמרצה לספר יותר להעמיץ צמ יציאת חמזרים ואיך שהיו חשוקעים ולא היה צאפשרי שיגאלו אם לא שהש"ת גאלם למען שמו חכיר הוא יוחד ויוחר שאין האדם יכול לעשות מחומה וצכלל סיפור יציאת חמזרים הוא ג"כ לספר איך שהש"ת עזרם צזה שלא החמוץ עיפתם הגם שהלכו צדרך ועיפתם צמלה על שחם ולא היה צאפשרי לשמור מחימוץ רק צעור אלהים לא החמוץ ומזה ידע שכל המלות כולם אינן האדם עישה מחומה אם לו שהש"ת עזרו וזהו אמרו מלה זו שאנו אוכלים על שום מה פי' איך אפשר לאכול מלה שמהיה משומרת וודאי הלא דבר גדול הוא אחד שלא יהיה צו שום חש כלל וכלל אפי' מחשבה חמוץ ואיך אפשר לקיים מלה זו כתיקונה ואמר על שם שלא הספיק צנץ של אצותינו ר"ל שאנו צמחנין שה' צעורינו שלא יהיה צמלות מלה שום חש

כמו שמר השי"ת אח אצותינו צללחם חמזרים הגם שאז לא היה צאפשרי להם כלל וכלל לשומרה מחימוץ כהלכתו ק' אתי צנעח צ"ה שהוא יעזור לנו לקיים מלות מלה כהלכתה •

שתי

אלה רגע חציא לעניות צפסח יראה לרמוז צזה וגם צמה שאמר למעלה על אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכופלת כו' כי הנה ידוע צנפסח הוא עת החגלות החסדים והמחקות הגבורות כמו שהיה אז צללחם חמזרים שנחגלו עליהם חסדים עליונים ומחקה הגבורות וידוע שיש ה' גבורות וה' חסדים שהם ה' היותוכן ה' גבורות והמחקות הגבורות הוא ע"י שהשמות היות מחירין לחיך מה' גבורות ועי"ז מחקיין ומסכימין ג"כ לעוצת הכ"י וזהו שאמר ומעל שועתם אל האלקים וכו' וירא אלהים את צני ישראל וידע אלקים הוזכר על חשועתם שם אלקים שהוא מדת הרין להורות שגם מדת הרין הסכימה לצעות הכנ"י ולהיפך צפרעניות חמזרים הוזכר השם הוי"צ"ה שהוא מדת הרחמים כמו שגאמר ובי' הנה כל צבור וכן צכל חכה וגם על עצינת חמזרים צים לאמר השם הוי' וירא ישראל את היר הגדולה אשר עשה ה' צמזרים וכן הרצה כחוצים להורות שגם מדת הרחמי' הסכימה על זה לאצד את חמזרים וזהו מחמרו שחי אלה הנה שחי פעמים אלה עולה חסד לרמוז שגם מדת החסד יסכים על זה לאצד את אלוס היוצד צאצד עין כמו שאצדו חמזרים צנפסח שהסכים גם מדת הרחמים עי"ז וזה רמוז ג"כ צממרו על אחת כמה וכמה טובה כפולה ומכופלת כי צ' פעמים כמה עולה ק"ל כמנין ה' היות החסדים ורמוז שכמה וכמה שהם רחמים לה' היותו שר' נעשו כפולים שגם הנה' גבורות נהפכו לחסדים על הכנ"י והסכימו לעוצתה •

בי

לו נאה כי לו יאה כו' שיר זה הוא מיוסד עפי' ח"צ חפני מה נחיסד צבהגדה ציניית חמזרים דווקא ונראה כי הגאולה יציאת חמזרים היה שהשינו אז כל השמות הקדושים ונלה להם הצהירות ואורות וקדושות מהשמות הקדושים המה המלאים של שם הוי' צ"ה והמה ע"צ ס"ג מ"ה צ"ן והשם הוא שם של חסד שהוא צניו' ע"צ והוא השם הגדול הגמלה להם אז ציניית חמזרים וצקריעת ים סוף והחילוי של שם עב הוא יודי'ן ושל מ"ה הוא אלפי'ן ושל צן הוא הדי'ן וזהו אותיות י' א' ה' כסדר הזה המה החילואין הג"ל

הכל זהו שחיטת צמידור האר"י ז"ל כצוונת אמן יהא
 שמי רצה שכונת יהא שמי רצה היא שצלויות יה"א
 נעשה שם י"ה רצה וגדול כי הם האותיות המולאים
 ה"א שזו שצלות זה לצד משתנים המולאים של שם
 אלהים אחד מחזירו וצמח הפסח שאז הם הלידופים
 של שמות אלהים שלא כסדר רק יו"ד תחילה ואח"כ
 אל"ף וה"א וזהו יא"ה ולכן את אומרים השיר זה צמח
 הפסח כי אז הוא הלידוף של שמות אלהים יא"ה וגם
 נ"ה ויהא גימ' ע"ג גימ' חסד כלל וצמח זה יאלו
 מחזרים ונקדע להם הים .

הפטרת יום א של פסח

וידגנו בני ישראל בגלגל ויעשו את הפסח בארבעה
 עשר יום לחודש בערב בערב וירחו ויאכלו
 מעבור הארץ ממחרת הפסח וצות וקלרי בעצם היום
 כזה וישבו המן ממחרת באכלם מעבור הארץ
 ולא הי' עוד לכני ישראל מן ויאכלו מחבואת ארץ
 כנען בשנה ההיא יש להעיר צזה א' בעצם היום הזה
 הוא מיותר גם אין לו ביאור שמשמעותו מורה שלא
 אכלו רק בצלות היום ולא אח"כ זה אין לן ביאור גם
 אמרו וישבו המן ממחרת באכלם מעבור הארץ מורה
 מה ששכילת עבור הארץ גרם הסמלקות המן שע"י
 שאכלו תחילה מעבור הארץ נסחלק המן וזה טעמא
 בעי ויראה לרמוז כי הנה אמרו חז"ל שאמר שש ימים
 האכל מצות וכו' שבעה ימים וכו' מה שביעי רשות
 אף ששי רשות יכול אף יום ראשון רשות ת"ל בערב
 האכלו מצות הכתוב קבעו חובה ויש להבין הלא
 משמעות הכתוב מורה שאנו מצויים ועומדים לאכול
 מצה כל שבעה ואיך יוציא הכתוב ממשמעותו אמנם
 הענין מבואר עפ"י מה שהקשו כו"ה"ק מפני מה היו
 השקי לחם שבת השבעות צאין מחמץ חז"ל שם
 למלכה דבוי ל"י בר יחידאי וחלש יומא חד תאיב
 למיכל אמרו יכול ברא דמלכא מיכלא דאסותהא דא
 ועד דיכול ל"י לא ישחכה מיכלא ומזוכא אחרא כביהא
 עבדי הכי כיון דאכל האי אסותהא אחר מבאן ולהללא
 ייכול כל מה דליהו תאיב ולא יכול לנזקא ל"י עכ"ל
 וביאור הענין נחום ביאור הוא כי כמו שכתוב הגוף
 יש אשר הרופא משער בהמתו שאכילת סממנים
 האלו בודאי מועילין לחולי זו צאם ויאכלם סכוס כך
 וכך ימים רגופים אמנם יש לך אדם שחליו כבד עליו

ונריך ליקח אותן הרפואות כמה רגופים ויש לך אדם
 שאינו מולה רק מעט ולזה פעמים שאין הרופא מצוהו
 ליקח הסממנים רק פעם אחת ובלבד שימור עצמו
 איזה ימים אח"כ מדברים המזיקים לחולי זו כדי שלא
 חמור החולי עליו והאחר שיעברו הכוס הימים יחי'
 טוב לפניו לאכול כל מה שירצה ולא יזיק לו עוד וכן
 הדבר בענין אכילת המצה שאכילת המצה היא רפואה
 לכל איש ישראל שלא הזיק כל השנה אכילת החמץ
 לנפשו וזאת שיערה חכמתו יברך שמו שאכילת המצה
 כל שבעה יחי' די לכל איש ישראלי להגן עליו שלא
 יחלה חולי הנפש מחמת אכילת החמץ כל השנה
 שהשארית הקדושה שיאמר לו ע"י אכילת המצה מגינה
 עליו אמנם לא כל אדם שזה צוה שיש אדם אשר חיקף
 באכילת הראשונה וזכה אל הדעת והשכליות וקדושות
 של אכילת המצה ששוב לא יזיק לו אכילת החמץ אחר
 הפסח ובלבד שימור עצמו מאכילת חמץ ז' ימים
 וע"ז אמרו חז"ל שאכילת הששה ימים רשות . אמנם
 לאדם שעדיין לא די לו באכילת פעם אחת שחיהיה
 לרפואה לנפשו זה צאמח צריך לאכול כל שבעה ולכן
 כל המקראות שרירין וקיימים שהכל לפי מה שהוא
 אדם שיש די לו באכילת הערב לבד די שש צריך לאכול
 ששה ימים ויש שצריך לאכול כל שבעה ולכן אכלו
 ישראל המן ארבעים שנה במדבר ולא היו ע"י
 מאכלים אחרים מפני שאכילת המצה היא לרפואה
 שלא יזיק אכילת החמץ כל השנה וכשהלכו במדבר ולא
 עשו הפסח במדבר מהמת שלא חלו א"ע כמבואר
 בדברי חז"ל ולא יכלו לקיים מצות מצה כהלכתה
 שטיקת מצוהה היא בעת אכילת הפסח שגאמר על
 מצות ומרורים יאכלוהו וצפרט לר' אבי' דאמר מצה
 צזמן שאין הפסח נוהג דרבנן ואפילו לרבא דסבירא
 ל"י מצה צזמן היה דאורייתא אפשר דערל גרע טפי
 ומאי דדרשינן בו אינו אוכל אכל הוא במצת
 ומרור היינו רשות וכן יראה מדברי הרמב"ם בפ"ע
 מהלכות ק"פ ה"ח ולכן לא הי' להם מויכלא דאסותהא
 שלא יזיק להם כל השנה אכילת החמץ והוכרחו שיאכלו
 המן ולא מאכל אחר והנה אמרו חז"ל שהעוג' שהוציאו
 ישראל מחזרים טעמו צהם טעם מן ויש לשאול הרי
 קדושת המצות למעלה מקדושת המן שהמצות הם
 ממוהין דחכמה והמן הוא שנקרא להם אבירים לחם
 שמלאכי השרת אוכלין אותו ואין השגת מלאכי השרת
 למעלה

מאור הפטרת יום א של פסח ושמי

לו לומר מחבואת הארץ כדלקמן ויראה לומר כי הנה ידוע שהמזה מרמזה על הי"ט וחמץ על הי"ב והענין הוא שהמזה הוא בלא טעם שאינו רק מקמת ומים וחזוניה רומזת להורות לאדם לבל ירדוף אחר המותרות ומטעמים רק יגביר השכל על האומר ולא יאכל כי אם לשוכע נפשו לא להשיב חאוותו ולכן מצות אפיקומן לאכלו על השוכע לרמז שכונו שהאפיקומן אינו נאכל לתאוה ומתנה רק לקיים המצוה כמו כן תהי' אכילתו של כל השנה בלי תאוה מתאוות המותרות וזהו שאמר חז"ל בזהגדה שלא הספיק בניקם של אבותינו להחמץ עד שנגלה עליהם מו"ה הקב"ה וגאלם שרומז שכל כך זיכנו את עמנו ולא הינה באכילתם שום תערוצת שאור שנעיסה שהוא הי"ב עד שהגיעו להתפשטות הגשמיות והתגלות אלהותו ית"ש וזהו שלא הספיק בניקם להחמץ דהיינו שלא הינה במחשבתם שום חיות ותאוה ומשאר שנעיסה שהוא הי"ב הרע עד שנגלה עליהם כו' שרומז שזכרכו כ"כ עד שזכו ע"י הדוככות המותרות שיתגלה עליהם אלהותו ית"ש והנה אמרו חז"ל על פסוק ובני ישראל אכלו את המן ארבעים שנה וכו' שהעונות שהוציאו ישראל ממצרים היו טעמו בהם טעם מן ור"ל כי הנה ידוע שזמן הו' מאכל רוחני מאד כמו שאמר חז"ל על פסוק לחם אבירים אכל איש וכו' לחם שמלאפי השרת אוכלים אורח שרומז בזה על גדול רוחניות המן ולכן נמטכנו אבותינו זמן ארוך במדבר ולא אכלו בלתי המן בכדי לזכר עמנו ולהעביר חוריותם מכל וכל כדי שירגילו נפשם לאכול בקדושה ובעתה שגם צבואם אל ארץ נושבת ויאכלו מלחם הארץ שיאכלוהו ג"כ בהדוככות וגם צבואם ממצרים זיכנו עמנו כ"כ עד שאכילת העונות הינה בקדושה ובהדוככות דוגמת אכילת המן וזהו שהיו טועמי' בהם טעם מן והנה צבואם לא"י הי' הדור ההוא מאותם שכתוב בהם הייס כולכם היום וכתב ויעבדו את ה' כל ימי יוהשע ואכלו מתבוואות הארץ ג"כ בהדוככות ובלי תאוות המותרות והעבירו מעמם כל הארציות והגשמיות וזהו ויאכלו מעבד"ר הארץ לשון מעביר ראשון ראשון שהעבירו כל הארציות והגשמיות מאכילתם ולכן וישבות המן ממחרת כאלם מעבד"ר הארץ פי' שמפני שאכילתם הי' בהדוככות ובעברת הגשמיות לא היו נריכים עוד לזכר עמנו ע"י המן

למעלה כ"כ וכן אמרו חז"ל שאין התינוק יודע לקרות אבא עד שיטעום טעם דגן שרומז ג"כ למוח החכמה כג"ל אמנם הענין הוא שהמוחין שמתגלגל בעת אכילת המזה שהם מוחין דחכמה הם מסתלקים אך שהשארת המוחין שנשאר להם ע"י ההתגלות ההוא בזה טעמו טעם מן . והנה ידוע ממאמר חז"ל שאין כנחת הפילין בח"מ של פסח מטעם דהמצוה הוא אור כמו חפילין יורה מזה שהמוחין שנמטכין ע"י התפילין יכולין להמשיך ע"י אכילת המזה לכן אחר שאמר ה' ליהושע עשה לך חרכות צורים וטוב מול את בני ישראל שנית נאמר ויחננו ישראל בגלגל שידוע שהמוחין של חפילין הם אהי' הוי' אהי' שזולין ס"ח כמנין בגלגל שרומז שאמר שמלו ח"ע יכלו להמשיך על ידי אכילת המזה המוחין של חפילין שהם אהי' הוי' אהי' עם המילואים שלהם והנה המילואים של הוי' אהי' דהיינו ע"ב ס"ג מ"ה ב"ן שהוא המילואים של הוי' וקל"א קס"א קמ"ג שהם המילואין של שם אהי' המה עולין תרפ"ז ועם הבולל עולין כמנין מנ"ח וקל"ו וזהו ויעשו בני ישראל את הפסח וכו' בערכות יריחו ירת הוא מדת מלכות ורומז שהעבירו והעלו המ"ש עד הו"ד וזהו ג"כ ויאכלו מעבור הארץ וממחרת הפסח מנ"ח וקל"ו בעצם היום הזה שרומז שנחגלו בעצם היום הזה שהוא בפסח ע"י אכילת המזה המוחין עלאין שהם שמות אהי' הוי' שהמילואים עולין כמנין מנ"ח וקל"ו ולכן וישבות המן כאלם מעבור הארץ שכיון שזכו לאכילת המזה שקדושתה היא למעלה מקדושת המן כמו שבארנו למעלה שהעונות שהוציאו ממצרים שרומז להשארת הקדושה מאכילת המזה טעמו בהם טעם מן והי' להם מיכלא דאסוואת שלא יזיק להם אכילת החמץ כל השנה לא היו נריכין עוד אל המן וזהו ולא הי' עוד מן ויאכלו מתבוואות ארץ כנען בשנה ההיא שאחר אכילת המזה יכול לאכול כל השנה חמץ מתבוואת הארץ שלא יזיק להם חממת הקדושה שנשאר ע"י אכילת המזה .

עוד

על פסוק הנ"ל ויאכלו מעבור הארץ ממחרת הפסח חזונית הארץ וישבות המן ממחרת כאלם מעבור הארץ ולא היה עוד לבני ישראל מן ויאכלו מתבוואת הארץ יש לרקדק על כפל הלשון שהרי כצד אחר ויאכלו מעבור הארץ וכו' למה חזר ושינה ויאכלו מתבוואת הארץ גם מה לשון מעבור הארץ הי'

מאור הפטורת יום א של פסח ושמש קלא

ועבודה ריעיו יחי' בעיניו גדולה מאד לערך עבודתו הנה איש כזה עבודה חפילהו היא יקרה בערכה ובאם ח'ו להיפך שידמה בנפשו כי הפילתו היא זכה ונלוה ויחוק טובה לנפשו הנה זה מורה על כי חפילתו היא בשמיות וע"כ נשאר לו זכרון במוחו כי חפילה שהיא בבחי' התדבקות רוח ברוח היא רומיית כמעט שלא נשאר לו רושם מחפילתו במחשבתו שידמה שהגיע לערך מה וזהו שיר השירים פי' זאת נעשה שיריים ע"י השירים שהם השירות והתשכחות והתפלה אשר לשלמה פי' שהוא מפני אשר יאמה חפילתו למלך שהשלים שלו ע"כ נעשה בעלמו כשיריים ואח"כ מצאנו הכתוב בחי' חפילה יסקני מנשיקות פיהו כי חפילתו הי' בגודל התדבקות רוח ברוח שהוא בבחינת נשיקות פה לפה וזהו כי טובים דודיך מיין ודרשו חז"ל ערבים עלי דברי דודיך יוהר מיניה של תורה פי' כי אדם כזה שחורכו ומפילתו היא בהתדבקות רוח ברוח ערבים עליו דברי דודיך שהם מצריו העונדים השם ברוך הוא יותר מיניה של תורה שעסק בעלמו.

שיר השירים אשר לשלמה וכו' נראה לפרש ע"פ רוח ונקדים לפרש הפסוק שנאמר וידבר שלשה אלפים משל ויהי שירו חמשה ואלף. הש"י צ"ה ברא העולמות עד אין שיעור וערך צכדי להשיג על ידי חלכותו ואלקותו יחברך ויש למעלה מכל העולמות עולם המחשבה וזהו העולם שום מחשבה לא חפיסא צי' כלל ובלחי אפשרי לזייר שום נקודה ומחשבה וזה העולם והעולמות שלמטה הימנו צריאה יצירה עשיה נקראים עולם הדיבור המצטיה ע"י כ"צ אותיות החורה כי הדיבור מצטיה ע"י הצטרפות הכ"צ אותיות אחת אל אחת חזרת לא יוכל להיות זולת המחשבה הקדומת להדיבור ולחשוב קודם הצטרפות האותיות ואח"כ הדיבור נחמד והדיבור ומחשבה נתיחד אזל בהעולם המחשבה לא חפיסא צי' שום ציור אוח ולא שום משל ולא שום מחשבה חפיסה צי' אזל למטה וזה העולם יש הציור של כ"צ אותיות החורה ומאשכים אל העולם אצ"ע וכל אוח ואוח מהכ"צ אותיות יש צו רוח חקום נחלצו מקור השורש שלו ואל"ף מרמז לראשית המחשבה ולסוף המעשה כמ"ה אני ראשה ואני אחרת וכו' והציור של האל"ף יו"ד למעלה ויו"ד למטה ויו"ד צאמצע ומספרו עולה הוי' וכל הג' עולמות

אמן ולכן נשבת המן חמו ויאלנו מתכונת הארץ טאבלוהו בקדושה ובהזדככות בבחי' המן. ויריחו סוגרת ומסוגרת מסני בני ישראל כו' ר"ל כי יריחו מרמז על השכינה הקדושה שנקראת ירה סוגרת ומסוגרת פי' שהיכה חומם בתוך חומם שהוא ג' מילואין של שם אהי' כדאיחא כבונגת לבו"ר מפני בני ישראל אין יוצא ואין בא פי' מפני הזדככות וקדושות בני ישראל לא הי' יוצא השפעה לחיצונים ואין בא שלח הי' באפשרי לחיצונים לבא ולהיות להם שום אחמה בקדושה.

רמזי שיר השירים

שיר השירים אשר לשלמה יסקני מנשיקות פיהו כי טובים דודיך מיין. הנה כבר עמדו חז"ל על אמרו כפל הלשון שיר השירים ודרשו מזה שכל השירים קודש זה קודש קדשים ועדיין יש לשאול על שנשתבח שלמה בעלמו. ב' העירו ג"כ על אמרו מנשיקות פיהו מדוע נחרו ישראל נשיקות כזה יותר מכל הנשיקות האחרים. גם על אמרו כי טובים דודיך מיין ודרשו חז"ל ערבים עלי דברי דודיך יותר מיניה של תורה. וגם זה צריך ביאור ויסקן לרמזו כזה ע"פ מאמר חז"ל בפסוק נושא עון וכו' לשאריה נחלהו למי שחשבים עצמו כשריים ואלום בעצה לבא ליני מדה זו הוא עפ"י אהבת חבירים ועיבוד חבירים ועיקר אהבת חבירים הוא שאיש את אחיו יעזרו בהורה ובחפילה לשפוך שיח יחד וכל אחד מרעהו יקח מוסר בראותו כי חבירו זריז יותר בעבודה הש"ית ויגמור בדעתו כי עבודת חבירו מעולה מעבודתו ועי"ז ישבר לבו בקרבו ויבוא לתכלית הענוה והשגלות וזה האות לכל איש הקרב אל עבודת הש"ית באם אחר חפילתו יראה בנפשו כי עדיין לא ילא ידו חוכנת הגם כי בעת חפילתו נכספה וגם כלתה נפשו מגודל השתוקקת להדבק בהא"ם צ"ה עם כל זאת כל אשר יוסף האדם לבקש אהבת ה' ודביקותו בן יותר ויותר יפקחו עיניו שכלו להבין כי עדיין לא הגיע גם לקצה העבודה כי הוא דבר שאין לו שיעור וערך וחפילה כן בחסירת כעש ורו"כ לגודל ההשתוקקת להדבק בהא"ם כ"ה הוא בבחי' אותיות פורחות וכל אשר יוסף להדבק בנר"כ דינו' באור הא"ם צ"ה כמו כן ישיג שעדיין לא ילא ידי חוכתו ועי"ז יעשה עצמו כשריים וחפילת

מאור רמזי שיר השירים ושמש

עולמות צי"ע נקראים עולם הדיבור ויש בהם שלשה ציור האלפין והם ג' היות קדושות והרמוזות האותיות המה משל לעולם המחשבה כי צענם העולם המחשבה לית שום מחשבה ומשל חפיסא צי' כלל וכלל אך ע"י הכ"צ אותיות המרומזות כל אות על מקור שרשו נוכל לשער מה הוא העולם המחשבה והמה כמו משל לעולם המחשבה וזהו פי' של פסוק וידבר שלשת אלפים משל היינו שדיבורו הי' עולה כך דרך העולמות העליונים הכ"ל היינו שלשה עולמות צי"ע וזהו שלשת אלפים כי בכל העולם יש צו ציור כ"צ אותיות ויש שלשה אלפים והמה כמו משל לעולם המחשבה ככ"ל וע"י שירומיו ומשצרותיו הי' מקשר העולם הזה שהיה הי' חתאה פלא עליה חבו ויהי שירו חמשה היינו הי' חתאה ואלף שהיה מקשר ואלף צא"ם צ"ה חבו המרמז לנו לנו שיר "השירים ר"ל שירומיו הי' הי' שירים ר"ל שהי' מקשר הי' אחרונה צפלא עליה צא"ם צ"ה וק"ל .

לריח שמיך טובים וכו' על כן עלמות אהבך וכו' יש לרמז בה ע"פ הו"ק על פסוק היושבת בגנים חצרים ומקשיצים לקולך כי הנדיק העובד הי' בקומו צמחית הילה לעבודת זוראו יחברך ועוסק בחורה הוא יושב צג"ע וכשת ישראל ומקשיצים לקולו חבו היושבת בגנים שהוא יושב צג"ע חצרים ומקשיצים וכו' שהשמות ומקשיצים קולו וכמו כן וני שהגנו הי' דעה וציה ונפקחו עיניו אז צבואו אלל הנדיקי הדור יכול להיות אללס מריח ג"ע וכל מיני בשמים ועכ"פ גם מי שאינו צערך זה אע"ג דליהו לא חזי מולי חזי ומרחוק יוכל לצוא התעוררת דגפשו ושורש נשמתו להריח מעבודת הנדיק ושתמשך נפשו אליו גם כאשר יוכירהו לפני המחמרים לשמוע דבר הי' יעורר להם שכל צעבורת הי' ומשחוקק נפשם אליו יחברך וזהו לריח שמיך טובים שהחורה נמשלה לשמן שעסק חורת הנדיק טיהר ריח טוב שמן חורק שחין שמן הוא ביניי להשכל העליון ופירושו שבהזכרת שמיך חרוק שכל לעוצדי השם שאופים ומחאוויים לעבודתו ע"כ עלמות אהבך פי' ע"כ שדקה הנדיק טיהר ריח למרחקים ליראי הי' ולחשדי שמו עלמות אהבך ציבורו כי גם האנשים הנשערים ליונים מלשון צו מיזה העלם אהבך על ידי זה .

הגידה לי שאהבה נפשי איכה תרעה בו' הנה

כבר קדמנו בזה למעלה כי עיקר ושורש עבודת הי' היא אהבת חצירים וע"י יוכל אדם לצא לעבודת הי' האמיתית דבראחו כי חציריו המה שאפים ומחאוויים לעבוד השם בחורה ובחפילה אז ילביץ לצבו גם הוא להחמיר אדם וכל מעשי חציריו יהיו גדולים צעינו ומעשי עצמו וציוחך נריך זריות לזה דבור הזה אשר צעו"ה הנלית מעשה שגון והחפילה מתפרדת ונריך זריות גדול להכלל מזה חבו שאמרו חז"ל על דורו של ר"י צר אילעא שהיו ששה חלמידים מחכסין צטלית אחד ושפסקים בחורה פירושו שהיה שלום ואחדות ואחיה ציניהם והיו מחמירין יחד לעסוק בחורה וזהו פירוש הכתוב הגידה לי שאהבה נפשי ציבורו שהנדיק מחמק להכלל הגידה לי איכה תרעה פי' בחמה ענין נריך לרעות ולהנהיג את בני ישראל גם הוא לשון ריעות פי' בזה לקשרם יחד שיחמירו כאחד איכה חרצין צנחרים פי' בחמה ענין הוא להרצין חורה שחיהיה לשמה ומחירה כנחרים ורוח הקודש ושיצו שלמה אהיה הוא מלשון שלום שחלה שיהיה שלום ציניהם או מלשון שלמה והוא מלבוש והוא ג"כ שיחמירו יחד כמו חלמידי ר"י צר אילעא כעשוי' על עדרי חצירין פי' שחשפה עיטוף מלשון עיטה אור כשלמה על עדרי חצירין שיחמירם יחד לעבוד הי' ואז יצואו לעסוק החורה לשמה .

לססתי לצבאר הפסו' משכני אחרין נרוצה כי הש"י צ"ה צרא ויוצר הכל צכדי להשרות שכינתו בחמחומים והוא ע"י צבני ישראל מקשרים ומיחדים מחתא לעילא ומעילא לחתא כי זולת אהערותא דלתחא אי אפשר להחשיך הקדושה מעילא כי חמיד נריך להיות קדום אהערותא דתיין נוקצין ואח"כ מושכיבין חז"ל ואף שדרכו של איש לחזור אחר אשה כמו שאמרו צעל האצידה ומחיר על אצידתו אעפ"כ לענין אהערותא אהערותא דנוקצא קודמת אלל צקדושת אלהוהו יח"ל לא שייך שיחיר על אצידתו לכן חמיד נריך להיות בהשחוקקת ואהערותא דלתחא צכדי להמשיך חז"ל מעילא לחתא . ומשם צברה משכני אחרין נרוצה ר"ל שהקצ"ה אומר זאת לישראל משכני ר"ל מן הראוי הוא שתמשיך אחי ע"י אהערותא דלתחא אחרין נרוצה ר"ל שהכל הוא מחמי כי אף אהערותא דלתחא הוא ע"י שהקצ"ה מעורר לבס כדי להמשיך חז"ל חבו פי'

לססת

מאור

רמזי שיר השירים

ושמש

למסתי צרכני פרעה ר"ל כמו צבוסו רכב פרעה שהראה להם דמות נקצחם צים סוף כמו כן דימיחך רעייתו ר"ל שגם אחם תהיו ועוררים חמוד מתחמא האו' ולהתשיך תלעילא המיין דכורין כנ"ל והצן.

נאו

לחייך צחורים צוארך צחרוזים חורי זהב נעשה לך עם נקודות הכסף נראה לי לפרש עפ"י מחמורם ז"ל אין להקצ"ה צעולם הזה אלא ד' אחותם של הלכה ועיקור לימוד החורה היא ללמוד תורה לשמה כמבואר צכ"ח ולצוא לקנות תורה זו ללמוד תורה לשמה הוא ע"י כמה צחיטת וזכיר קצת מהם אחד ללמוד לקשר כל ה' מוצאות הפה צכ"ג אחיות החורה וע"י התחצרות פתיחותיו לכ"ג אחיות החורה וכל לצוא לירי קינות מזה זו צ' שיראה שחפילתו חיה זכה וצורה צדמילו ורחימ"א ע"ז יהיה יוכל ג"כ ללמוד החורה צדו"ר כי זה צלל זה אי אפשר ג' שילמוד החורה צכדי להמשיך ע"י השפעות טובות צעולם ולא ח"ו לעורר הגבורות רק להמשיך החסדים מגולים ורחמים פשוטים השלשה מרות ההם מרמז להן הפסוק הזה נאו לחייך צחורים ר"ל לצוא לירי קינות מזה ללמוד תורה לשמה שחיה נאה ומקובלת צוארך צחרוזים ר"ל חרות הוא תלשון יחוד שניחמד כמה צדדים שחורזים צפסול אחד היינו ליחד ולקשר ה' מוצאות הפה עם הכ"ג אחיות החורה גם ליחד החורה ותפילה כנ"ל חורי זהב נעשה לך והו הצחינה שלישיית הכל לצוא ללמוד החורה שחיה צדורה וכה כזה עבוד עם נקודות הכסף ר"ל ללמוד צכדי להמשיך חסדים שסוף מרמז לחסד.

בגמרא

אמר ר' יהודה שאל ר' ישמעאל את ר' יהושע כשהיו מהלכין צדריך מפני מה אסרו גצינית נכרים וכו' השיאו לדבר אחר אמר לו ישמעאל אחי איך אתה קורא כי טובים דודיק או כי טובים דודיק אמר לו כי טובים דודיק אמר לו אין הדבר כן שהרי חצירו תלמד עליו לריח שמניך טובים וצריך להצין לתה דווקא השיאו לפס"ק זה ונראה לרמוז צזה הן אחת מן שזיכה ללמוד חורה לשמה הוא דבר טוב מאלד ומכ"ש מוי שזוכה ללמד אך לא זהו עיקר עבודה מה שגראה צעליל לארך שהוא עוסק צחורה ועבודה אלא גם צעת שאינו עוסק ואינו עושה שום דבר יהיה לצו צוער כרשפי אש אהבה ויראה ומאיש אשר כזה יכולים ללמוד אהבת ה' ויראה ה' אף כשאינו

שומע מומנו שום דבר רק צדאיה צעלמא שהוא רואה אורו אף שאינו אומר לו שום דבר נככה צו רוח אחרת ונחלבה נפשו לעצרת ה' וזהו שאלו רואים לפעמים יש חכמים גדולים צחורה ואינם חוקצלים צעיני הצריות ללמוד מהם ויש אנשים אשר הם אינם גדולים כ"כ וכל עלמא אזלי צחרייהו ומשחוקקים מאלד לשמוע מהם איזה דבר ושוחים צנמא אח צדרייהם זהו מחמור שחמיר חוקק צהן אש של יראה ואהבת יוצרם וזהו שמיני צגמורא שזו"ל כשגורו על איזה דבר לא גילו הטעם עד חריסר ירחי שחא מפני שהם היו צדקים חמוד צו יחצרך תתקבל צדרייהם אף כשלא חתו עטם לצדרייהם מה הסימן הוא מוצקה מחיזה איש ללמוד חורה מפיהו אש הוא מקבל מומנו עבדות השי"ח אף כשלא אמר לו שום דבר ואינו רואה מומנו שום עובדא רק כשרואה אורו נחלבה לצו צדקצו לעצרת ה' לימוד חירה מפיהו שוחא היא לאות שהוא עובד חמוד אח השי"ח צמחשצחו צאהבה עוה לכן יכול להדריך צמחשצחו אח כל צאי עולם צדריך העוב ויחיר ואיחא צו"ה"ק שהלויים הם צחי"י יין שיינ הוא חמא קלא לכן נצחרו הלויים לסיר וכהן הוא צחינת שונן ששונן הוא צחשאי אף כשהורק מכלי לכלי לא נשמע קולו וכן הוא עבדות כהן עושה יחורים צמחשצחו ומקשר העולמות העליונים עם עולמות החתחותים צעבודת הקדושות והו פירוש המשנה שאל ר' ישמעאל את ר' יהושע מפני מה אסרו גצינות עכו"ם ר"ל שהיה ר' ישמעאל רואה שר' יהושע יאמר לו הטעם של דבר והשיב לו ר' יהושע שאין זה עיקר לידע הטעם רק העיקר הוא לידע מחיזה הרצ נשמע הדבר ההוא ואיך צריך לידע הטעם כי צדולאי חכמי המשנה הם צדיקים גדולים ועבודתם גבוה כ"כ שחמוד ומחשצחם צדוקה צו יח"ש וחמוד צוער צלצם אהבת השי"ח לכן תתקבלו צדרייהם אף שלא גילו הטעם של דבר לכן השיאו לדבר זה אמר לו ישמעאל אחי איך אתה קורא דודיק או דודייך וחך מה שאמר לו פי' הפסוק רמז לו ג"כ צדצרים אלו שהאהבה שאלו ארובים להשי"ח צריך להיות גבוה ויחר מיין דהיינו וצחי"י יין שהוא רמז קלא רק שהאהבה חביה חקוק כ"כ צלצו עד שמגדול האהבה לא יוכל לשקוט ולנות מחשצחו אפילו רגע אחת רק חמוד חביה ומחשצחו צדוקה צאהבת הצורה צ"ה שהרי חצירו תלמד עליו לריח שמניך טובים ושמן הוא צחשאי חמא ה'

מאור

רמזי שיר השירים

ושמש

הי' צחי' כהן שהי' עזרתו צמחשנתו שהיה עושה יהודים גדולים צמחשנתו ותקשר עולמות העליונים עם עולמות החמטונים ועבודת כהנים היחה גבוה יותר מעבודת הלויים שהם צחי' יין לכן אינך צריך לדעו הטעם כי דבריהם הם גחלי אש אהבה ומחשבתם דבוקה צו יח"ש וחמוד צוער בלשם אהבת השי"ח לכן נחקקל דבריהם חף כשלא גילו הטעם שלהם כנ"ל והצנ .

רמזים לו של פסח

וישב הם לפנות צוקר לאיחטו ומזרים נכים לקראתו וינער ה' את מזרים צחוק הים כו' חרשו מו"ל לאיחטו לחנאו הראשון שהחנה הקצ"ה עם הים בשעת הצריחה שיבקע לפני צני ישראל כשיצאו ממזרים ולכאורה אינו מוזן הלל הים נבקע לפני צני ישראל בלילה ולו קיים חנאו ולא לפנות צוקר כששז על המזרים ואיך שיך לומר ויחז הים לפנות צוקר לאיחטו לחנאו הראשון גם יש לרקק על שאמר הכחו' ומזרים נכים לקראתו למה היו נכים לקראתו אדרבא היו להם לברות להלן מוזנו וכי חאמר שזאת היה בלא דעה שהום ה' להם מהוזה גדולה ויטעל מהם הדעת הלל מזה שאומר הכחוז ויהם את מחנה מזרים זה היה קודם לכן כמה שכתוב וינהגו בצבדיות ונר"ח צנה ענ"ש מה דאיחא בצמרח עשרה דברים נבראו צע"ש צין השמות פי האחון ופי הארץ ופי הבאר והכתב והתכתב והלוחות וקצורתו של חרדע"ה ואילו של אצרכם אצניו וכו' וצריך להצנ למה נבראו אלו עשרה דווקא צע"ש צה"ש עוד קשה הלל כל אלו לא נבראו צע"ש צה"ש אלא כדי צעת כשיתגלה כל אחד צעחו לא יכיה אז החמטנות הצריחה כי איך חרש חמת השמש קשה למה עשה הקצ"ה לשנות סדר הצריחה ומראה בכל זה דהקצ"ה צרה כל העולמות כולן להללו ולשבתו שידעו מהצורה צ"ה ועד עולם העשי' כל הצדושים סלן ידעוים ומזיאותו יח' ובעולם העשי' נחגשם העולם ויכול הנצריאים לבזוז לידי שכחה חלילה ומזיאותו יח"ש וכל זמן שהוא צעולם הגשמי יוחר הוא נחגשם יוחר ואפילו האדם יוכל לישא עליו ציחו נעורחו על חורה יוחר כי אז עדיין לא האריך ימים על העולם הגשמי ולא נחגשם כ"כ עדיין שיכחה לגמרי מהצורה יח' וציחו זקנתו שרואה שהוא מאריך

ימים כסצור שלעולם יחי' והכל הוא דרך הטבע ועולם כמנהגו נהוג למו שאנו רואים שלעולם החוה ונאל צמורה ושוקעת צמערז וכן הלצנה מהלכת בכל חודש צנה ושמתחי מאדומו"ר הקדוש המנו' מו"ה אלימלך זנוק"ל על פסוק' הנה נא זקנתי לא ידעתי יום מותי כלומר מחמת שאני זקנתי והארכתי ימים צזה העולם עי"ז לא ידעתי יום מותי פי' אינני זוכר את יום המיתה שמדומה לו צעיני שאחי' לעולם זה דרך הטבע שעולם כמנהגו טובג וזאת הוא חורה האדם ומכ"ש דברים גשמיים כמו דוממים או צומחים או צמחות והיות שאין להם שום שכל צודאי כל שהם יוחר צזה העולם נחגשמו יוחר לכן אחר שגמר מלאכת שמים וארץ ציום הששי ולו ירדה קדושה העליונה של שבת ולו ידעו כל הנצריאים כולן מאחדותו יח"ש שהוא צרהם וכל זמן שהם זוכרים את הצהירות העליון הם עושים רצונו יח"ש אבל לכשיחצרה הימים צעולם ויצואו לידי שכחה חלילה מהצהירות שהיה אז יוכל להיות שיעצרו רצונו הצורה חלילה שיחצרה להם שאין מי שיחשוב צזה אלא עולם כמנהגו נהוג לכן גזר הקצ"ה אז צעת ההיו חיבק אחר הצריחה על כל הנצריאים כולם כשירדה הקדושה העליונה כשיצואו לידי שכחה לאחר זמן יזכירו את עצנן מהצהירות העליון שהיה אז צע"ש צה"ש וירגישו צעננן גם עשה הצהירות כמו שהי' אז ואף לאחר זמן יזכירו וזאת עד סוף כל הדורות לכן צרה אלו עשרה דברים צע"ש צה"ש ומפי שעשרה דברים אלו הם צענעו גשמיים מאד האחון הוא גשמי עב צענמות וכן פי הארץ וכן כולם צרה אח אלו צע"ש צה"ש דווקא כדי שאז יצוגו גם הם הקדושה עליונה כדי לאחר שיחצרו הימים ויצואו לידי שכחה יזכירו גם הם את עצנן צהירות ההוא שהי' אז צע"ש צה"ש כשירדה קדושה של שבת וכל אחד ואחד צומנו צעת שיצואו לידי שכחה יזכיר ח"ע הצהירות ההוא וצעת שהזכיר ח"ע מהצהירות היה מחשוקתו מאד וזא לגדלות שכל ועשה דוחני כמו האחון שהי' לו אז שכל לדבר ומעת ההוא והלאה הוא זוכר זאת עד סוף העולם ואינו עוצר על רצונו יח"ש וגם כל הצהמות זוכרים הארה זו ואינם עוצרים על רצונו יח"ש וכן כל העשרה דברים כיון שנאו לידי שכחה הזכירו ח"ע הצהירות ההוא וצעת מעשה נעשה דוחני וניתנה התורה על לוחות האצנון השמים ומאז

מאור רמזים לו של פסח ושמש

הזכירו לים החגלי של שש ימי בראשית שהנה עם כל הנצרות כשיצאו ליד שכה יזכירו א"ע את הנצירות שהיה להם אז זע"ש זב"ש וכיון שהזכירו היה משחוקת ועשה רגון הצורא ויקרא לפני צמי ישראל ואף לפנות צוקר כשסם היה סם לאיחטו לחגלו הראשון היינו שעדיין היה צו רשימה מאותו צהירות האור וזהו ויש צהים לפנות צוקר לאיחטו לחגלו הראשון שאף לפנות צוקר שאר צו רשימה מאותו אור ומצרים נכים לקראתו פי' שהיו משחוקקים ורלים לקראת אורו אור אך לא היה צהם כח לסבול אפילו ברשימה של אור ההוא ומצטטל מן המציאות וזהו וינער ה' את מצרים צחוך הים פי' שצטלו מן המציאות וינאלו שחחם שלא היו יכולים לסבול האור שהשפיע אז הקצ"ה צים כנ"ל .

תפול

עליהם אינחה ומחד גדול זרועד ידמו כאנן עד יעצור עמד ה' עד יעצור עם זו קנית ודרשו מו"ל עד יעצור עמד ה' זו ביאה ראשונה עד יעצור עם זו קנית זו ביאה שניה ויש לדרק דאי' צו"הק חני' כל צר נש דאמר שירחא דא ככל יומא ומכוון צה זכו למימרה לאומי דאחי דהא אית צה עלמא דעצור ועלמא דאחי ואית צה יומי דמלכי מסיחא ולפי הזוכר קשה לכאורה האין דרשו מו"ל עד יעצור עמד ה' זו ביאה ראשונה עד יעצור עם זו קנית זו ביאה שני' הלא אנו מנפים עוד גם על ביאה שלישיה שתי' צמהרה והפ' משמע נמי על העמיד כמותפול או ידמו שמשמע על העמיד עוד קשה כשאתר שירחא דא עדין לא ה' אפילו ביאה ראשונה שעדיין לא נכנסו לארץ וא"כ לפי מה שדרשו מו"ל אמרו כל הפסוק כולו על העמיד לחוד ובצירה אית צה ומעבר והוא ועמד עוד יש לדרק שהתורה הקדושה היא נלחמת בכל זמן וכל עת וכל אדם ונריכים אנו להצין מה ומרמו אוחנו הפסוק הזה עמה דדורינו ונראה צה דאיחא צבהאר"י ז"ל דהפדר ד' כוכות והנחות המה מרמזים על קטנות ראשון וגדלות ראשון קטנות שני וגדלות שני ולהצין זאת מעט איך שייך זה בכל אדם וכל אדם יוכל להשיג זאת כנאמר מצשרי אחזה אלקי נראה להצינו בדרך משל לחיובק קטן שאין לו דעת אינו צייח לאציו עד שמפחידו בצצט ומחמת פחד ההבאה הוא עושה רגון אציו אבל לצייח את אציו מאבחה מזה אינו יודע כלל ואח"כ כשנאגדל החיובק יש לו דעת ונחצין שהוא

ומאז והלאה כל הדוממים זוכרים זאת ועושים רגון הצורא עד סוף העולם וכן אילו של א"ח צשעה שהזכיר א"ע הצהירות ההוא רץ צעמנו להקרב ע"ג המוצח שעה א"ח ואח"כ הוא זוכר זאת עד סוף העולם וכן הוא בכל הנצרות צשעה שהיו צאים ליד שכה הזכירו א"ע מהצהירות ההוא של ע"ש זב"ש של מעשי בראשית וצשעה מעשה הם משחוקקים מאד ומאז והלאה הם זוכרים זאת עד סוף העולם והם עושים חמיד ומאז והלאה רגון הצורא צ"הוכן היה צים שאיחא צמדרש שהים לא רצה להצקע לפני צמי ישראל וזאת היה מחמת שצא ליד שכה וכצור שיוכל לעשות מה שהוא רוצה ושכה שהוא יח"ש הוא ארון העולם והכל יכול ושמעתי צים הרצ הקדוש המנו' דק"קיקלשצורג ז"ל על המדרש צקשו מלאכי השרת לומר שירה אחר הקצ"ה מעשי ידי עבדו צים ואחזה אימרים שירה דהיינו שחלאכי השרת צקשו לומר שירה כדי שישמעו מצרים נעיוות הקול שלהם וינאלו שחחם כמו שהיה צבנחרצ והיילוהיו ששמעו שירה מחלאכי השרת וינאלו שחחמו אחר הקצ"ה מעשי ידי עבדו צים כלומר שהמצריים סצעו את מעשי ידי שהם ישראל צים דהיינו שהשליכו אותם לי אור ונריך אתי להפרע וזהם מדה כנגד מדה שיצטעו צים והים לא רצה להקרב לפני צמי ישראל ששכה מחציאות הצורא הזכירו הקצ"ה החגלי שגזר עליו צשעה ימי החעשה ועל כל הנצרות לכשיצאו ליד שכה אז יזכירו א"ע מהצהירות העליון שהי' אז צע"ש זב"ש כשידדה הקדושה העליונה של שצח וכיון שהזכירו הקצ"ה זאת השיג הים גם עמה הצהירות ההוא וזכרה שלא צצרא העולם אלא צצציל ישראל ופי' משחוקת ורלחה לעשות רגון הצורא יח"ש ונקרע לפניהם ואף לאח"כ לפנות צוקר נשאר צו רשימה של האור ההוא וצמי ישראל שהיה להם הכנה לזה היה צהם כח לסבול האור ההוא ואדרצא שהשיגו אז השגה גדולה ומצריים לא היו יכולים לסבול אפילו ברשימה ששאר צים מן האור ההוא והיו נכים לקראתו ומשחוקקים לאור ההוא ולא היה צהם כח לסבול ומצטעלו יין המציאות וינאלו שחחמו וזהו ויהי עקו והחשך ויאר את הלילה ודרשו ז"ל שהיה אור לישראל ומושך למצרים פי' שאורו אור שהיה מאיר לישראל ה' מושך למצרים שלא יוכלו לסבול את האור ההוא ועמה צצוה לפי הפסוק ויש צהים לפנות צוקר לאיחטו פי' שהקצ"ה

מאור רמזים לו של פסח ושמש

שהוא נקבל טובות מאציו ואציו מהוה אחרו על העולם הוא עושה רצון אציו מאהבה מחמת שידע שאציו חטיב עמו ואעפ"כ יש לו ג"כ יראה אף שאינו ירא מהאלה שבע יש לו יראות אחרות עד שצא לגדלות השכל יותר ויודע ומצין חמתו וגדולתו של אציו אז עושה רצון אציו מאהבה מחמת גדולתו ורוממתו של אציו כן הוא בעצמות ה' צחילה כשארם רוצה לכנס צפתחי חורה ועבודה צריך לשום על הלכ יראת עונש אשר הוא ית' כוקם מעבודי רצונו חבו יראה חילונית ולא יראה עיקרית חה הקרא קטנות ראשון ששכלו הוא קטן מאד להצטין גדולתו ית' ואז הוא עדיין חושקת צקליפות ונפשו נוטה אל חלוות הגשמיות ומה שעבוד את ה' ית' אינו כי הם מחמת יראת עונש וצריך האדם לשקוד על דלתי חורה ועבודה ולא יסקוט ולא ינוח עד שיאחז מחיכה זו וישבר חלוותו ועי"ז צא לגדלות השכל שהוא יודע ומצין שהקצ"ה מהוה אחרו בעולם וכל הטובות וההכרים הם מחמתו ית' ועוד את ה' מאהבה ואז נפשו זכה והחומר שלו מדכך אף עדיין לא לגמרי ולפעמים יוכל לצא עוד לחייה מחשבה רעה או לחייה חלוה חלילה ועדיין יש בו אחיזה מהקליפות מעט מחמת שעבוד עבוד השלום גמול חה הקרא קטנות שני וצריך לעבוד עבודה עבודה ולדרכך עמו יותר עד שיה' לצו חלל צקרבו ואז נחצטל חמתו הקליפות מכל וכל חוכה לגדלות השכל ומשיג השגות אלהותו ית' ונעשה דבוק בו ית' חה נקרא גדלות שני חוה חכלית עבודה האמתית ועתה אינו זוכה להשגה זו כי אם יחיד סגולה הם עובדי' עבודה עבודה ועבודה משא עד שחזדככים את ענזון מכל וכל ואי"ה לעתיד כשיצוא משיח צדקנו אז יופיע הקצ"ה אור אלהותו ויחצטלו החינוכים מכל וכל ויהי' חללה הדרך דעה את ה' וזכה כולנו להשגות אלהותו יתצד' ומחמילה קודם שכנסם צפתחי עבודה הקצ"ה חררה לו גדלות שני אבל זאת הוא רק על רגע חדא ואז הוא מחחוקק מאד ונחמה נפשו אל ה' לכן אין חסידות כחחולתו אבל אינו יודע מה זאת שעדיין הוא צקטנו השכל וחייבך נוטל חמתו השגה זו וחוזר לקטנות ראשון וצריך לחקו קטנות ראשון חוכה לגדלות ראשון ואח"כ צריך לחקו קטנות שני חוכה לגדלות שני ואנו צריכים להפיל החינוחנו ולשפוך שיח לפני הנוקום צ"ה שהוא ית' יכול על החינוכים איווה ופחד ויחצטלו חמתו

ונוכל ולצוא לגדלות ראשון ולגדלות שני ולא נצטרך ללחום חלחמה הקשה חלחמת היצר לכן הי' צמצרים שהיו צני ישראל צגלות ת"י חצרים ופרעה ועמו היו מושלים צהם והיו צני ישראל חסוקעים צטומחא חצרים והיו צקטנות השכל חחד מחמת שקליפות חצרים היו חסכימים וחצדילים וכליל ראשון של פסח הופיע הקצ"ה אור צהירות אלהותו ית' על העולם ונחצטלו החינוכים ואז השיגו ישראל השגות אלהותו ית"ט וחייבך כיטל מהם השגה זו וחוזרו לקטנות ראשון ובאים לספירה חואת היחה כוונה הספירה שהיו מודככים את עצמן והיו מחקנים הקטנות ראשון ובאים לגדלות ראשון ואח"כ היו מודככים א"ע יותר והיו מהקנים קטנות שני וזכו לגדלות שני צמ"ח חוה כוונת הפסוק חפול עליהם איומה ופחד צגדול ורועך ידחו כלבן עד יעבור עמך ה' זו ציאה ראשונה פי' שהקצ"ה מפיל על החינוכים איומה ופחד והם נופלים מן האדם חוכה לגדלות ראשון חוה עד יעבור עמך ה' זו ציאה ראשונה היינו סיבוא חחילה לגדלות ראשון ואח"כ כשזוכה האדם לגדלות ראשון אעפ"כ עדיין יש בו אחיזה החינוכים מעט והקצ"ה מפיל עליהם איומה ופחד והם נופלים חמתו מכל וכל חוכה לגדלות שני חוה עד יעבור עם זו קיית זו ציאה שני' דהיינו גדלות שני והשחא אחי שפיר שיס צפסוק זה מעבר וכוה ועחיד שכן הי' צמצרים וכן הוא עד סוף כל הדורות והבן .